

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 2 grudnia 2008 r. — Sylvia Bienek przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-525/08)

(2009/C 55/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sylvia Bienek.

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zmiana rezerwacji na inny lot stanowi sytuację objętą art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽¹⁾?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:
Czy przepis ten znajduje zastosowanie również do zmiany rezerwacji, która nie została spowodowana przez przewoźnika lotniczego, ale wyłącznie przez organizatora wycieczek?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 4 grudnia 2008 r. — X Holding BV przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-538/08)

(2009/C 55/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X Holding BV.

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 ust. 4 drugiej dyrektywy ⁽¹⁾ i art. 17 ust. 6 szóstej dyrektywy ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, które chciało skorzystać z przyznanej przez te artykuły możliwości (zachowania) wyłączenia odliczenia podatku w odniesieniu do kategorii wydatków, które są określone jako „udostępnienie prywatnych możliwości transportu”, spełniło przesłankę wymienienia kategorii dostatecznie określonych towarów i usług?
- 2) Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze będzie twierdząca: czy na podstawie art. 6 pkt 2 i art. 17 ust. 2 i 6 szóstej dyrektywy dopuszczalny jest przepis krajowy taki jak ten będący przedmiotem postępowania, który został wydany przed wejściem w życie dyrektywy i zgodnie z którym przy nabyciu określonych towarów i usług, które są wykorzystywane częściowo dla celów związanych z działalnością gospodarczą, a częściowo dla celów prywatnych, podatnik nie może w całości odliczyć zapłaconego podatku od wartości dodanej, lecz tylko w zakresie w jakim podatek od wartości dodanej można przypisać wykorzystaniu dla celów związanych z działalnością gospodarczą?

⁽¹⁾ Druga dyrektywa Rady 67/228/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. dotycząca harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w dziedzinie podatków obrotowych — struktury i sposoby stosowania wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 71, s. 1303).

⁽²⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 4 grudnia 2008 r. — Fokus Invest AG przeciwko Finanzierungsberatung-Immobilientreuhand und Anlageberatung GmbH (FIAG)

(Sprawa C-541/08)

(2009/C 55/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fokus Invest AG

Strona pozwana: Finanzierungsberatung-Immobilientreuhand und Anlageberatung GmbH (FIAG)

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni art. 25 załącznika I do umowy zawartej między, z jednej strony, Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a, z drugiej strony, Konfederacją Szwajcarską w sprawie swobodnego przepływu osób ⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że, w przypadku nabywania nieruchomości, nakaz traktowania takiego samego jak podmiotów krajowych dotyczy jedynie osób fizycznych, a nie dotyczy osób prawnych?

2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy przepisy Wiener Ausländergrunderwerbsgesetz (wydane przez kraj związkowy Wiednia ustawy w sprawie nabywania nieruchomości przez cudzoziemców, zwanej dalej „WrAuslGEG”), które, w przypadku nabywania nieruchomości przez zagraniczne osoby prawne w rozumieniu § 2 pkt 3 WrAuslGEG, ustanawiają wymóg przedstawienia zaświadczenia o zwolnieniu z obowiązku uzyskania zezwolenia (§ 5 pkt 4 oraz § 3 pkt 3 WrAuslGEG), stanowią takie ograniczenie swobodnego przepływu kapitału (art. 56 WE), które jest dopuszczalne w stosunku do Szwajcarii jako kraju trzeciego na podstawie art. 57 ust. 1 WE?

⁽¹⁾ Dz.U. L 114, s. 6.

Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-549/08)

(2009/C 55/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: P. Dejmek, A.A. Gilly, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Komisji 2006/70/WE ⁽¹⁾ z dnia 1 sierpnia 2006 r. ustanawiającej środki wykonawcze do dyrektywy 2005/60/WE ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do definicji osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne, jak również w odniesieniu do technicznych kryteriów stosowania uproszczonych zasad należytej staranności wobec klienta oraz wyłączenia z uwagi na działalność finansową prowadzoną w sposób sporadyczny lub w bardzo ograniczonym zakresie, lub, w każdym razie, nie powiadamiając o nich Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji tej dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 15 grudnia 2007 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 214, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. L 309, s. 15.

Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-551/08)

(2009/C 55/15)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: N. Yerrell i M. Kaduczak, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych dla wykonania dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji oraz zmieniającej dyrektywy Rady 73/239/EWG, 92/49/EWG, a także dyrektywy 98/78/WE i 2002/83/WE ⁽¹⁾, a w każdym razie poprzez niepoinformowanie Komisji o przyjęciu tych przepisów, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciężącym na niej na mocy art. 64 wymienionej dyrektywy;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2005/68/WE upłynął w dniu 10 grudnia 2007 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 323, 9.12.2005, s. 1.